

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelmitkowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 93 Wydanie P

Poznań, wtorek dnia 26 lutego 1935

Rok 30

Poznań, 25 lutego.

Kultura wojskowa we Włoszech

„Stajemy się narodem wojskowym, bo takim być chcemy”, powiedział Mussolini w słynnej mowie, którą wygłosił w czasie ostatnich manewrów, stanowiący w malowniczo wyzywającej pozie na wozie pancernym. Powiedzenie to, jak tyle innych, które wygłasza, miało zaraz swoje następstwa w postaci ustawy o przysposobieniu wojskowym młodzieży i pogotowiu wojennym obywatela państwa po odbyciu służby w armii.

Przysposobienie wojskowe istniało już we Włoszech w organizacjach „Balilla”. Obecne ustawy rozszerzają, pogłębiają i usprawniają pogotowie wojenne całego narodu. Mussolini ma tu na oku dwa cele: jeden wychowawczy, drugi polityczny. Wie on dobrze, że charakter południowy jego narodu, dla którego nie tak dawno jeszcze służba wojskowa była przykrym ciężarem, a w ogóle w pojęciach liberalnych stanowiła niepowetowaną stratę czasu, wymaga wyrobienia ideału żołnierza. Wie on również, że jeśli stanowisko mocarstwowe Włoch nie ma być czczym frazesem, to musi ono opierać się o potężną armię. „Przypominam wam, — wyraził się Mussolini przy tej samej sposobności, — że siły wojskowe przedstawiają istotny element w hierarchii narodów.”

Otóż w ciągu grudnia ub. roku na wniosek rządu faszystowskiego parlament włoski uchwalil trzy ustawy o wychowaniu wojskowym obywatela. Są to: ustawa o wykształceniu przedwojskowym, ustawa o wykształceniu powojnskowym i wreszcie ustawa o wprowadzeniu kursów wojskowych do szkół średnich i wyższych.

Pierwsza ustawa głosi, że przysposobienie obywatela do broni trwa od 8-go do 21-go roku życia. W okresie tym chłopcy powierzani są najpierw instytucji „Balilla” i odbierają wykształcenie fizyczne jako tak zwani „balilla” do 14-go roku życia; dalej otrzymują wychowanie wojskowo - sportowe jak t. zw. „awangardziści” w okresie od 14-go do 18-go roku, w 18-tym zaś roku zaczyna się drugi okres wychowania przedwojskowego, trwający do 21-go roku życia. W tym okresie, jako młodzi faszyci, powierzani już są milicji faszystowskiej. W ten sposób czas właściwej służby wojskowej, który zaczyna się w 21-szym roku, może być poświęcony wyłącznie wojennemu wycwiczeniu i udoskonaleniu żołnierza.

Do kierownictwa wychowaniem przedwojskowym i powojnskowym utworzono osobny urząd naczelnego inspektora przysposobienia przed- i powojnskowego, którym ma być zawsze generał korpusu armii. Obecnie został nim jeden z najzdolniejszych dowódców włoskich, generał Grazioli.

Od 1 lutego b. r. wprowadzono we wszystkich szkołach włoskich kursy

Wielka mowa Hitlera

Wygłosił ją w niedzielę w Monachjum z okazji uroczystości 15-lecia powstania ruchu narodowo - socjalistycznego w Rzeszy

Berlin. (PAT.) W niedzielę całe Niemcy obchodziły uroczystości 15 rocznicę ogłoszenia przez Hitlera 25 tez programu partii nar.-soc. Specjalnie charakter oficjalny posiadał obchód w Monachjum, gdzie 24 lutego 1925 r. Hitler po raz pierwszy na zgromadzeniu publicznym ogłosił swoją deklarację programową.

Przed południem w obecności przywódców partii miał przemówienie radjowe kierownik okr. bawarskiego min. Adolf Wagner, kładąc nacisk, że tezy Hitlera do dziś są i nadal pozostaną niezmiennione. Mówiąc o zasadach Trzeciej Rzeszy, użył określenia, które specjalnie w Bawarii posiada swoją wymowę. Twierdził, że nie spory między książętami i nie monarchizm ani separatyzm stanowią źródło tych zasad. Narodowo-socjalistyczna Rzesza opiera się na niemieckich podwalinach.

ZAPRYSIĘŻENIE

Berlin. (PAT.) Punktem kulminacyjnym obchodu w Monachjum była uroczystość zaprzysiężenia kierowników partii narodowo-socjalistycznej oraz największych formacji partyjnych przez zastępcę kanclerza, min. Hessa. Następnie Hitler wygłosił wielką mowę polityczną, transmitowaną przez wszystkie radjostacje niemieckie.

POD ADRESEM PRZESZŁOŚCI

W pierwszej części, kreśląc dzieje powstania oraz walk, jakie partja nar. socjalistyczna toczyła przed dojściem do władzy, w ostrych słowach wystąpił przeciw stronnictwom politycznym ubiegłego okresu i, zwracając się pod adresem kół, oczekujących powrotu dawnych czasów, oświadczył:

„To, co dziś jest, nigdy nie minie, a to, co było, nigdy już nie powróci. Nowe państwo ma silne fundamenty. Walki wewnętrzne zostały raz na zaw-

wojskowe. Warto zaznaczyć się bliżej z odnośną ustawą. Ma ona na celu uzupełnić wiadomościami kultury wojskowej wychowanie fizyczne i techniczne - wojskowe młodzieży. Kursy te są trzystopniowe: pierwszego stopnia w trzeciej klasie niższych szkół średnich, drugiego stopnia w pierwszej i drugiej klasie wyższych szkół średnich, na trzecim zaś stopniu obejmują dwuletni kurs na uniwersytetach, politechnikach i instytutach wyższych. Zasadniczo każdy z tych kursów ma 20 godzin wykładowych rocznie.

Nauka na pierwszym stopniu odpowiada mniej więcej poziomowi wykształcenia podoficerskiego i zmierza do dostarczenia chłopcu wiadomości elementarnych z zakresu kultury wojskowej, a więc: o sile zbrojnej w ogóle i składzie armii; o najważniejszych faktach z ostatniej wojny 1914—1918; o głównych znamionach terenu z punktu widzenia wojskowego (nauka o terenie i odczytywanie mapy topograficznej).

Kurs dwuletni drugiego stopnia ma już charakter wyższy, rozszerzony, odpowiada wykształceniu oficera rezer-

wsze zakończone. Siły partji nie są wyczerpane, a wielki cel przyświeca jej na przyszłość.”

NIEMIECKIE „TAK” I „NIE”

W dalszym ciągu kanclerz przeszedł do zagadnień polityki zagranicznej, podkreślając, że już obecne pokolenie musi zdobyć dla Niemiec wolność.

„My znamy tylko jedną odpowiedź — mówił Hitler — tak, lub nie. Za pokojem oddamy zawsze nasze „tak”, natomiast na propozycje, uwłaczające godności Niemiec, odpowiedź nasza brzmieć będzie zawsze „nie”. O tem jednak świat musi wiedzieć, że nasze „tak” i nasze „nie” pozostanie zawsze niezmiennie. Niemcy gotowe są do wszelkiej współpracy, o ile da się ona pogodzić z godnością wolnego i niezależnego narodu. Z drugiej jednak strony zdecydowane są one zawsze stanąć o własnych siłach, jeśli świat stawiać będzie żądania, nie dające się pogodzić z honorem niemieckim.”

O RÓWNOŚĆ PRAW

Jako niegodne uważa kanclerz wszelkie próby stosowania do praw

Min. Goebbels o rosnącej potędze Niemiec

Berlin. (PAT.) Na wielkim placu przed zamkiem cesarskim odbyło się wielkie zebranie narodowo-socjalistyczne, w czasie którego zaprzysiężono 80 000 przywódców politycznych partji, organizacji młodzieży hitlerowskiej oraz kadr pracy. Przemawiał min. propagandy dr. Goebbels.

„Jeżeli Niemcy — mówił dr. Goebbels — są dziś traktowane znów jako naród suwerenny przez mocarstwa, które w czasie wojny były ich wrogami, to wynika nie ze zrozumienia przez świat, ale z hartu i decyzji narodu niemieckiego. Oświadczam otwar-

niemieckich innej miary, niż do praw pozostałych narodów. Również będzie musiał zmienić swe dotychczasowe poglądy i wykreślić z pamięci okres 13-letniego poniżenia Rzeszy. Czas ten minął bezpowrotnie. Naród niemiecki jest solidarny w dążeniu do pokoju i zdecydowany do obrony wolności Niemiec.

W OBRONIE WOLNOŚCI

„Nie chcemy zagrażać wolności żadnego narodu, oświadczamy jednak każdemu, że kto chciał pozbawić naród niemiecki wolności, będzie to musiał uczynić przemocą, a przeciwko przemocy bronieć się będziemy ramię przy ramieniu. (Słowa te wywołują długotrwałe, frenetyczne oklaski na sali).

„Nigdy ani ja, ani żaden rząd niemiecki po mnie, który wyjdzie z ducha naszego ruchu, nie położymy podpisu narodu na dokumencie, który oznaczać będzie dobrowolną rezygnację z godności i równouprawnienia Niemiec. Świat może być przekonany, że to, co podpisaliśmy, wypełnimy.”

cie, że wynika to z naszej budzącej się na nowo potęgi. Narody nie otrzymują nic w darze, muszą sobie same zdobyć wszystko, czego im trzeba do życia. Jesteśmy zdecydowani dać narodowi niemieckiemu życie.”

Jutro w wydaniu głównym:

„DZWON NA TRWOGĘ”

Prof. Uniw. Jagiellońskiego
DR. STANISŁAWA PIGONIA.

wowego i obejmuje: obraz syntetyczny rozwoju urzędów wojskowych w związku z urządzeniami politycznymi, społecznymi, ekonomicznymi i duchem narodowym; stan porównawczy sił zbrojnych państw nowożytnych; wiadomości o broni i strzelaniu; wiadomości o charakterze geograficzno-wojskowym granic lądowych i morskich Italji w związku z obroną państwa; rolę Włoch w konflikcie światowym 1914—1918.

Kurs dwuletni trzeciego stopnia przeznaczony jest dla studentów uniwersyteckich i wyższych zakładów naukowych, z których rekrutować się będą organizatorzy i instruktorzy wojskowi. Obejmuje przygotowanie wojskowe w państwie nowożytnym oraz wykłady na temat: „Jak się zaczyna, rozwija i decyduje dzisiejsza wojna”, z oświetleniem akcji różnych rodzajów broni oddzielnie oraz w ich niezbędnej łączności.

Przedmiot kultury wojskowej jest we wszystkich szkołach włoskich obowiązkowy i dobry stopień z niego jest niezbędny do przejścia z klasy do klasy. Studenci uniwersyteccy nie mogą otrzymać doktoratu bez wykazania się

z frekwencji i egzaminów powyższego przedmiotu. Nauczycielami są oficerowie czynni lub rezerwowi. Ci ostatni mają prawo do specjalnego wynagrodzenia za godziny wykładowe.

We wszystkich tych zarządzeniach nie chodzi oczywiście o zmilitaryzowanie ogólnej kultury czy wprowadzenie do szkół „drillu” koszarowego, ale o dopuszczenie kultury wojskowej do ogólnej kultury narodu. Wiedza o wojsku i o wojnie nie ma być odtąd jakby wiedzą tajemną zamkniętych kół wojskowych, ale ma być dostępna dla całego narodu. Poprzez wiadomości ogólne kultury wojskowej reforma stawia jako cel formowanie charakteru uczniów od najmłodszej młodości, ażeby mogli czasem jako obywatele ocenić znaczenie kwestji wojskowych w związku z życiem i przyszłością narodu. Przytem reformą kieruje kryterjum, iż nie należy mieszać kultury wojskowej narodu z właściwymi ćwiczeniami wykształcenia przedwojskowego, które ma na celu przygotować i wyrobić żołnierza.

R z y m.

S. M.

Dociekania

P. René Pinon poświęcił ostatni swój przegląd polityczny dwutygodniowy w „Revue des Deux Mondes” z 15 b. m. w połowie polityce polskiej i w połowie naradzie londyńskiej. Znakomity znawca polityki międzynarodowej, a zarazem pisarz wytrawny, trzeźwy i pełen miary, p. René Pinon kreśli obraz tak obszerny i tak wyrazisty, jak tym razem polityki polskiej, tylko wtedy, gdy sprawy dojrzeją do takiego ujęcia. Patrząc zaś na bieg rzeczy spojrzeniem z Francji, jest jednak p. René Pinon także bardzo dawnym i bardzo wiernym przyjacielem Polski, którą już przed wojną, ćwierć wieku temu, odwiedzał jako Polskę i siedzibę sprawy polskiej w Europie.

Nie wątpiąc, że zamysły zdobywcze i władcze Trzeciej Rzeszy idą na wschód, p. René Pinon wspomina jakie istnieją po temu wskazówki, a m. i. nie pomija niedawnych odwiedzin myśliwskich gen. Göringa:

„Przy tej sposobności przeprowadził gen. Göring długie rozmowy z marszałkiem Piłsudskim i z ministrem spraw zagranicznych p. Beckiem. Nie trzeba mieć oczu rysia, by dostrzec, że nie były to rozmowy jedynie łowieckie. Dymu nie brak, więc, może jest w tem wszystkim i trochę ognia?”

Polityka, okazująca wiele życzliwości dla Niemiec usposobienia, mówi p. René Pinon, spotyka się ze stałym oporem stronnictw przeciwnych rządowi, ale istnieje i ma właściwości wyraźnie zarysowane:

Nie powiemy, jak „Germania” berlińska, że marszałek Piłsudski jest przyjacielem Niemiec. Nie zapomnieliśmy, co nam mówił w r. 1929, w rozmowie na tarasie pałacu wojewody w Wilnie. Ale jest napewno nieprzyjacielem Rosji...”

Na tem tle dopiero wspomina p. René Pinon o krążących pogłoskach, na czem to miałyby polegać współdziałanie niemiecko-polskie. Czyż ma się tu wspominać, że mowa tam o Litwie i o państwach bałtyckich, że nie pozostawiają one w spokoju Pomorza i Gdańska, pozostawiając natomiast Polsce długą dzierzawę Gdyni, że obcinają one z dwu stron Czechosłowację, dając Polsce granicę z Węgrami, a Niemcom także Austrię? Oczywiście p. René Pinon zaznacza, że sporo musi być w tem wszystkim plotek.

Ale ostatecznie:

Gdyby układ polsko-niemiecki z r. 1934 mógł być zaliczony do utrwalających (statiques), cieszyłby on w największej mierze Francję, która niczego tak nie pragnie jak tego, by Polska była poza zasięgiem niebezpieczeństwa niemieckiego. Ale jest to najoczywistej układ uruchamiający (dynamique) i pociągający Polskę tam, gdzie, jak zapóźno się spostrzeże, wcaleby iść nie chciała. Trzebaby uważać Niemców za bardzo naiwnych, by sądzić, że nie widzą oni w takiej polityce swych wielkich korzyści, sprzecznych z dobrem Polski. Polska narzeka, że Francja niezawsze postępowała wobec niej jak wobec wielkiego mocarstwa, ale cóż innego robi ona teraz jak polityką satelity?”

W zakończeniu wspomina p. René Pinon także o związkach, jakie istnieją między zdarzeniami na Dalekim Wschodzie a pojęciami i rachubami politycznymi w Europie Wschodniej, nie bez możliwości powołania się na niektóre u nas zalecenia sojuszu z Niemcami i z Japonją, co razem składa się dla oczu francuskich i dla umysłów francuskich na obraz wielce niepokojący.

Niemal jednogłośnie zaś, na drugim krańcu Europy, w „L'Indépendance Roumaine” z 13 b. m. w liście z War-

szawy, pisany bardzo życzliwie, starano się, w bardzo pracowitych dociekaniami, tak wyjaśnić obecną politykę polską i w szczególności polsko-niemiecką:

„Właśnie wobec Z. S. R. R. mają Niemcy i Polska powody do zajęcia zgodnego stanowiska. Powody te, oczywiście od strony Niemiec, mniej oczywiste są od strony Polski... To niewątpliwie zapewniło odprężeniu polsko-niemieckiemu godną uwagi trwałość, której jednym z najbardziej namacalnych dowodów są odwiedziny gen. Göringa... Jedno w każdym razie wydaje się pewne, że jeśli odprężenie polsko-niemieckie będzie się utrzymywało i jeśli się rozwine nawet w uchwytne porozumienie, nie będzie to przeciw

Francji. Obelgą wobec Polaków byłoby podejrzewanie ich o ukryte myśli przeciw Francji. Mniej może jednak przypisanie im ukrytych myśli przeciw Sowietaom.

Właściwie, skoro mowa tu o porozumieniu polsko-niemieckim, można stwierdzić, że myśli Niemiec przeciw Sowietaom są nawet nieukryte, bo wcale jasne, ale w polityce Polski ani ukryte ani nieukryte myśli także się nie mieszczą.

Dość, że wszędzie polityka zagraniczna Polski w obecnej dobie budzi dociekania, które conajmniej wskazują, iż nie znajduje ona w świecie zrozumienia, niezbędnego dla zajęcia stanowiska trwałego.

STANISŁAW STROŃSKI.

W niedzielę odbyła się w wielkiej sali ratusza warszawskiego uroczysta akademja papieska, poświęcona 13 rocznicy zasiadania na tronie Piotrowym obecnego Ojca św., Piusa XI. Na akademję przybyli przedstawiciele duchowieństwa i świata politycznego, oraz organizacje katolickie ze sztandarami. Program wypełniły przemówienia okolicznościowe i występy chórów. Zdjęcie przedstawia uczestników akademji papieskiej. Na pierwszym planie siedzą (od lewej): nuncjusz Marmaggi i kardynał Kakowski, za którymi stoją szambelani papiescy w galowych mundurach. Fot. K. Jajkowski — Warszawa

Min. Kościółkowski konferuje z Żydami

Jednolite stanowisko rządu i „sanacji” w kwestji żydowskiej

Pismo żargonowe „Unzer Leben” z dn. 19 lutego podaje za londyńską „Post” następującą wiadomość z Warszawy:

„Zapowiedziane jest odbycie wspólnej konferencji wszystkich stronnictw żydowskich z przedstawicielami rządu polskiego, celem wyjaśnienia raz na zawsze wzajemnych stosunków. Sensacyjny ten wniosek wysunięty został na pełnej konferencji polskiego ministra spraw wewnętrznych z przodującymi politykami żydowskimi. Minister Kościółkowski, który uważany jest za przyszłego premiera Polski, utrzymuje nader liberalne stosunki z Żydami. Nie brał on udziału w ostatniej wielkiej debacie sejmowej w sprawie żydowskiej widocznie dlatego, że rozumiał bezużyteczność dyskusji przed szerszym, antyżydowskim forum. Ale zaraz po sesji sejmowej okazał on gotowość do dojścia do pokojowego porozumienia z Żydami i wywarcia w kołach rządowych wpływu na korzyść Żydów.

„Z planem zwołania wspólnej konferencji z rządem wiążą Żydzi polscy bardzo wielkie nadzieje na przyszłość.”

Tyle „Unzer Leben”.

O jakie „porozumienie” może chodzić w zapowiedzianej konferencji? Żydzi są częścią ludności państwa, posiadającą (niestety) pełne prawa obywatelskie, a w gospodarstwie naszym stanowisko wyjątkowo korzystne. Otrzymują wydatną pomoc finansową z Anglii i Ameryki. Chyba więc nie zachodzi potrzeba specjalnej nad nimi opieki ze strony rządu w czasach, gdy masy polskiej ludności znajdują się w nędzy i cierpią głód.

W każdym razie doniesienie powyższe świadczy, że linja polityki rządowej wobec Żydów, scharakteryzowana tak wyraziście w znanem oświadczeniu amb. Raczyńskiego, złożonem czasopismu „Jewish Chronicle”, jest najzupełniej zgodna z polityką naszego ministerstwa spraw wewnętrznych.

Zniesienie katedry prof. Sobieskiego?

„Kurjer Powszechny” podaje następujące doniesienie z Krakowa:

W środę, 20 b. m. rozszła się wiadomość, że minister W. R. i O. P. zniósł na uniwersytecie Jagiellońskim katedrę historii nowożytnej profesora dr. Wacława Sobieskiego. Wiadomość ta wywołała przynębiające wrażenie na licznie zgromadzonych słuchaczach prof. Sobieskiego, którzy zgotowali Mu gorącą owację.

Znakomity uczony prof. Sobieski, znawca kwestji bałtyckiej, członek Polskiej Akademji Umiejętności, Akademji Nauk czeskiej i w. in., cieszy się zasłużoną popularnością w świecie naukowym i wielkiem przywiązaniem uczniów. Seminarjum profesora Sobieskiego, najliczniejsze ze wszystkich seminarjów historycznych uniwersytetu Jagiellońskiego, wydało szereg wybitnych uczonych, przynoszących chlubę nauce polskiej i swemu profesorowi.

UWAGI

Na kolumnach ulicznych Berlina rozlepiono w tych dniach treść wyroku „trybunału ludowego Rzeszy”, dotyczącego osoby pewnego Polaka, obwinionego o rozgalęzioną aferę szpiegowską. Wyrok dotyczy zarazem trzech Niemców, związanych z tąże aferą. Winni skazani zostali na śmierć. Wyrok wykonano od razu na dwóch współniczkach obwinionego. On sam, Jerzy Sosnowski, oraz trzecia ze skazanych, uzyskali zamianę kary śmierci na dożywotnie ciężkie roboty. Sprawa ta odbiła się nietylko w Niemczech, ale też zagranicą szerokiem echem.

Sosnowski, o którym teraz tak głośno w całej prasie niemieckiej, zdolał sobie wyrobić stosunki w wysokich sferach towarzyskich niemieckich. Bliskie więzy łączyły go z panią Van Berg, z domu von Zollikofer-Altenklingen, żoną wielkiego przemysłowca i dostawcy dla Reichswehry, primo voto żoną barona von Falkenhayna, z tej samej rodziny Falkenhaynow, z których pochodził niemiecki minister wojny (w r. 1914) tego nazwiska, zarazem poprzednik Hinden-

1 DRGNIĘCIE

gałki (strojeniuwej)

w odbiorniku Junior daje inną stację

TROJKA PHILIPS JUNIOR

tylko nieco droższa od najtańszych raty tylko po 20 zł. miesięcznie

ng 6458

burga w naczelnem dowództwie armji niemieckiej w czasie wojny.

Przy pomocy owych stosunków z światem arystokratycznym poznaje Sosnowski dwie panny z znanych pruskich rodzin, obie pracujące w charakterze sekretarek w ministerstwie Reichswehry. Jedna, to Renata von Natzmer, pochodząca z poważnego rodu oficerskiego. Druga, Irena von Jena, także spowinowacana z wybitnymi rodzinami, pozatem — jak mówią — potomka morganatyczna jednego z królów pruskich. Trybunał zarzucił obu wymienionym dostarczanie dla Sosnowskiego dokumentów z tajnych archiwów ministerstwa obrony krajowej. Równocześnie ujeta została pani Van Berg, posądzona o ułatwienie Sosnowskiemu znajomości w sferach związanych z armją, oraz podejrzana o wydanie planów pewnego motoru lotniczego, wynalezionego przez jej męża i mającego służyć dla celów wojskowych.

Jak często w takich razach bywa, pewna blahostka wydaje sprawę na światło dzienne: jedna z wymienionych panien otrzymuje od Sosnowskiego w prezencie futro. Gdy matka jej pyta o pochodzenie nabytku, tłumaczy się dziewczęciem, że podwyższono jej w ministerstwie gażę. Matka uważa za stosowne wyrazić za to zwierzchnikowi podziękowanie — i tą drogą kłamstwo się wykrywa. Następuje inwigilacja młodej sekretarki, która prowadzi po nici do kłębka. Ujęci są wkrótce wszyscy czterej: Sosnowski, pani Van Berg i jej dwie pupilki.

Historja ta, która przypomina romans kryminalny, zawiera w niej jednym punkcie momenty, wybiegające swym dramatycznym zbiegiem okoliczności, poza fantazję różnych twórców powieściowych. Jest w historii tej i miłość romantyczna i magiczna siła pieniądza. Jest splot ludzkich słabości z ukartowaną grą woli i ambicji. Tragiczny los każe matce wydać córkę, a głośne nazwisko oddaje na łup ciężkich oskarżeń. Final sprawy przynosi cztery wyroki śmierci — z których dwa są od razu wykonane: opinja zagraniczna nie omieszkała zauważyć, że to wyrok niezmiernie surowy. Wszak panna von Natzmer liczy tylko 23 lata! Jak podniosła prasa angielska, zadziwiający jest fakt, że za szpiegostwo w czasie pokoju zastosowano aż najwyższy wymiar kary — karę śmierci — co rzuca światło na stopień podniecenia w Niemczech, lub jak się pewien dziennik wyraził, na „wojenną” atmosferę wewnętrznej sytuacji w Rzeszy.

Prasa niemiecka poddana oczywiście dyrektywom ministerstwa propagandy, jednoznacznie uzasadnia surowość wyroku przedwzrostkiem tem, że akty zdrady państwa uważa Trzecia Rzesza za „obrazę narodu”. W danym wypadku dopuścili się tej zdrady obywatelki niemieckie, związane krwią z znakomitemi rodami wojskowemi, co było okolicznością obciążającą. Wyrok ma działać odstraszająco na niemieckie masy, wśród których narodowy socjalizm „chce raz na zawsze zdradę państwa wypłenić”.

ZAPOBIEGA ODMROZENIOM RAK - KREM PRALATÓW „PERFECTION”

nr 6302

Widok z I. dgoszczy (do niedzielnego feljetonu Turwida): Wenecja bydgoska nad Tamką, na dalszym planie szczyt kościoła farnego.

(Fot. Ossowski)

Kobiety francuskie w mundurach

W francuskim ministerstwie wojny przechowywane są albumy z fotografiami kobiet francuskich, które w przebraniu żołnierskim uczestniczyły w walkach na froncie. Album ten zawiera nie mniej niż 389 zdjęć fotograficznych, a wszystkie te kobiety tak doskonale się przebrały, że zrazu nie powstało przeciw nim żadne podejrzenie.

Najciekawszy wypadek wydarzył się w roku 1915: Pewna młoda dziewczyna z Marsylji, nazwiskiem Maryse Boucheron, zgłosiła się w uniformie oficera piechoty w Paryżu, twierdząc, że zgubiła swoje papiery wojskowe. Wysłano ją na front pod nazwiskiem André Dubois. Ojciec jej był pułkownikiem artylerji, a ona sama doskonale obznajmiona była ze sprawami wojskowymi. Służbę swą na froncie młody oficer pełnił ku zadowoleniu przełożonych, ciesząc się powszechną sympatją. Był tak waleczny, że dowódca pułku zaproponował go do odznaczenia, które też w kilka tygodni później otrzymał. Sprawa jednakże wydała się, kiedy młody oficer podczas wywiadu został lekko zraniony w ramię. Postawiono ją przed sąd wojenny, pozbawiono rangi oficerskiej i posłano do domu. Na wniosek ministerstwa wojny pozostawiono jej krzyż wojenny i przyjęto ją do służby poza frontem, gdzie prowadziła samochód pewnego generała dywizji.

Pewna 24-letnia dziewczyna nie chciała się rozstać ze swym narzeczonym i namówiła go, aby jej się wystarał o mundur. Następnie przez trzy tygodnie walczyła przy jego boku na odcinku pod Ypern. Pewnej nocy po ataku narzeczony zauważył, że dziewczyna nie wróciła. Wybrał się więc na jej poszukiwanie, lecz niebawem ugodzony został kulą w serce. Narzeczona jego umieszczono na liście zaginionych. Po kilku tygodniach nadeszła do Paryża wiadomość niemiecka, że pod Ypern wzięto do niewoli kobietę w mundurze. Za pośrednictwem posła holenderskiego uzyskano dla Germaine pozwolenie na powrót do Francji.

Także w lotnictwie francuskim czynna była kobieta nazwiskiem Suzette Boley, która pod koniec 1916 roku zasłużyła się wielce w sprawie francuskiej, odznaczona została licznymi orderami i zamianowana kapitanem. Pewnego dnia latawiec został zestrzelony, a kiedy wyciągnięto zwłoki pilota z pod szczątków samolotu, okazało się, że była to kobieta. Pochowano ją z wszelkimi honorami wojskowymi.

Dwie Angielki, które zamierzały w przebraniu żołnierskim udać się na front, zostały natychmiast rozpoznane i wysłane do domu. WIP

O wartości człowieka

Na bankiecie jubileuszowym. — Rewelacje asekuracyjne. — Ile wart Amerykanin.

Biblijny Józef sprzedany został, jak nas uczono, przez swych braci przygodnym handlarzom, za dwadzieścia srebrników. Lecz często „cena handlowa” człowieka sprzedanego na targu niewolników, nie osiągała nawet tej kwoty; natomiast w innych wypadkach, wartość „materjalna” istoty ludzkiej szacowana była nieporównanie wyżej. Rewelacyjne są pod tym względem rejestry największego w świecie i świat cały obejmującego, angielskiego towarzystwa asekuracyjnego „Lloyd’a”.

W tych dniach właśnie „Lloyd” obchodził uroczyste stulecie swego założenia i z tej okazji zgromadziły się w brytyjskiej metropolii wszystkie asy światowych koncernów ubezpieczeniowych. Z najwybitniejszym z nich, James Clark'em z U. S. A. specjalistą od zawierania „sensacyjnych asekuracji”, rozmawiał podczas bankietu jubileuszowego, przedstawiciel prasy, który dowiedział się od niego wielu ciekawych szczegółów: Oto pewien lekarz amerykański ubezpieczył swe życie na pół miliona dolarów, zaś każdy z swych członków cielsnych — w stosunku odpowiednim do sumy globalnej. Kiedy w wyniku karambolu samochodowego wspomniany eskulap doznał strzaskania kości nosowej, wystąpił on sądownie o odszkodowanie w kwocie 80 tysięcy dolarów, które mu też przyznane zostały, gdyż sędzia podzielił stanowisko poszkodowanego, twierdzącego, że skutkiem oszczerstwa twarzy i związanej z tem utraty „powabu męskiego” praktyka lekarska powoda doznała bardzo poważnego uszczerbku.

O wartości górnej szczęki artystki Evelyn Young, rozbitej skutkiem upadku z rampy scenicznej, dowiedział się świat, kiedy „Lloyd” zapłacił poszkodowanej, 30 tysięcy dolarów tytułem kompensaty za tę część czaszki. — Uprzedzając ewentualne wypadki, uroczą francuska gwiazda filmowa Lily Damita ubezpieczyła swe „premijowane” nogi na sumę 15 tysięcy dolarów; zaś Kay Francis podała do polisy „wartość” swych ramion i pleców aż na 150 tysięcy tejże waluty.

Pełn I-rsogo.

— Żona: — Henryku, co i m. waczyś? Włosy w twoim grzebieniu?

Agostino Casavecchi

tenor scen włoskich, który wystąpił w sobotnim przedstawieniu „Rigoletto”. Sympatycznego gościa usłyszymy po raz drugi w środę, 27 bm. w partji Rudolfa w operze Pucciniego „Cyganerka”.

A. M. M. Samozwaniec-Swinarski w IKS-ie

Sobotni wieczór w IKS-ie zatytułowany „Firma”, zniósł sporą ilość bywalców dawnej „Różowej Kukułki” i „Klubu Szyderców pod Kaktusem”. Tradycyjnym zwyczajem program rozpoczął się z dużym opóźnieniem, ale p. Magdalena z takim wdziękiem i tak dowcipnie usprawiedliwiła to przewinienie, że nikt nie potrafił się dąsać. Przy okazji otrzymaliśmy obietnicę, że na przyszłość programy będą się rozpoczynać bardzo punktualnie. Zaleca się tę obietnicę pamięci gospodarzy i gości.

Program wieczoru wypełnił utwory poznańsko - krakowskiej pary literatów - satyryków, którą w telegraficznym skrócie nazwano w zapowiedziach Artur Marja Magdalena Samozwaniec-Swinarski. Rozpoczął Artur Marja, potem wystąpiła Magdalena Samozwaniec, a wreszcie znów Swinarski.

Kilka króciutkich, mocnych i zwartych w słowie fraszek Swinarskiego od razu wprowadziły nastrój. Sala przyjmowała wszystkie dowcipy żywo, reagowała szybko i głośno. Na przygotowany już teren trafił feljeton M. Samozwaniec, w którym autorka przeprowadziła wesołe porównanie Krakowa z Poznaniem, porównanie, oczywiście (względem uprzejmości), bardzo na korzyść naszego miasta. Nawiązujący do aktualnych wydarzeń wiersz satyryczny Artura Marji, oświetlający złośliwie reflektorem złośliwości Pałac Działyńskich i sławetną historię mecenasa Be, przyjęty był hucznie oklaskami i niejednokrotnie przerywany wybuchami śmiechu. Po krótkiej przerwie Swinarski przystąpił do tytułowego punktu programu — balady p. t. „Firma”. Treść wiersza, to historia, która jest tajemnicą Poliszynela w Poznaniu. Przejrzyste aluzje, dwuznaczne analogie wlot podchwytywane przez słuchaczy, rozbawiły na dobre rozweseloną już salę. Program zakończył feljeton Magdaleny Samozwaniec p. t. „Polacy nie lubią kobiet”. Po wysłuchaniu niektórych jego „ryzykownych” dowcipów uwierzyliśmy pani Madzi, że ten feljeton naprawdę nie był nigdzie drukowany.

Rozbawiona publiczność nie chciała opuścić sali. Rozpoczęto więc dancing, który przeciągnął się do wczesnej godziny. (tk)

Bohater Chrystusowy

Na 70 stopniu szerokości północnej

Przywykliśmy już w życiu codziennym do przeróżnych nieprawdopodobieństw. Rodzą się one w każdej dziedzinie życia. Niema ich tylko, lub bardzo rzadko się zdarzają w zakresie spraw religijnych.

Niebardzo nas zadziwi wiadomość, że misjonarz francuski O. Bazin żyje od czterech już lat na 70° szerokości północnej w Kanadzie i tam ewangelizuje najprymitywniejszych Eskimosów.

Ale ten misjonarz zbudował sobie „wspaniałą katedrę” jak sam ją nazywa. Jej rozmiary: 3 metry długa, 2 metry szeroka. Mieszka w niej Pan Bóg i Ojciec Bazin, bo „bazylika” jest zarazem pałacem plebańskim. Eskimosi się nawracają. W niedziele i święta misjonarz odprawia po dwie msze św. bo „katedra” pomieści za ledwie 40 (!) a on ochrzcił ich stu.

Ojciec Bazin jest proboszczem w wielkim stylu. Ma nader okazałą liczbę parafjan, jak na tamtejsze stosunki niema tylko probostwa, brak beneficjów i uposażeń, obywa się najzupelniej bez honorariów. Żywi się tem, co sam upoluje, lub

co mu przyniosą Eskimosi. Od trzech lat nie dotarli do niego statek misyjny, rozwożący prowiant i najkonieczniejsze przedmioty.

W lecie 1933 roku u Ojca Bazina zdarza się sensacja. Przy opętanej wichurze podobiegunowej wybucha pożar. Z „katedry” w jednej godzinie pozostają zgliszcza. Misjonarz w ostatniej chwili uratował trzy konsekrowane Hostje i modlitewnik eskimoski. Wszystko inne, brewjarz, sprzęty kuchenne, żywność, padło pastwą płomieni.

Jego Eskimosi przebywają daleko stąd. Przybędą do misji za 10 lub 15 dni. Biedny misjonarz nie ma czym polować, nie ma co pić. Nosi tylko na piersi trzy Hostje, które chce zachować na największe święta: na 8 grudnia (jest Oblatem Marji Niepokalanej) i na Boże Narodzenie. Tymczasem kilku Eskimosów przybywa niespodzianie po trzech dniach. O 15 km stąd jeden z nich poczuł swąd dymu, więc natychmiast wybrali się w drogę, niespokojni o swego misjonarza.

Z nimi O. Bazin jedzie odwiedzić swe rozproszone owieczki. Przyjmuje gościnnie w iglu starego Eskimosa. Żyje odąd zupełnie na sposób eskimoski. Po niejakiem czasie sutanna się drze. Eskimosi pożyczają mu noszony garnitur skórzany, bogato wysadzany — wszami.

Po miesiącu wyciąga ze zgliszcz niedopalone deski, zbiera kamienie i buduje tymczasowe schronisko. Dach opina fochemi skórami. Okna są z flaków i błony rybiej. Niedługo trwają, bo skoro się zwiędziały psy o tych smakowitych szbach, zjadły je pewnej nocy.

Tak żyje aż do stycznia 1934 r. Wtedy wybiera się do najbliższej stacji w Repulse Bay, oddalonej o 500 km. Przybywa tam ledwie żyw w kwietniu. Pisz list do swego biskupa ks. Turquetil, zabiera konieczne przybory do Mszy św. i w maju wędruje do Iglulików zpowrotem. Spodziewa się że w lecie statek misyjny zaopatrzy go należycie.

Tymczasem ks. bp. Turquetil komunikuje, że statek misyjny oddalony o 400 km od wyspy Iglulik, na której mieszka O. Bazin, musiał zawracać z powodu gęstej kry i niebezpieczeństw zamrznięcia w lodach. O. Bazin czwarty rok obywa się bez środków do życia, bez poczty, bez stosunków ze światem.

Przytem dopisuje mu stały humor. Zniesie wszystko, i głód i robactwo i samotność „byle Chrystus był opowiadany”. J. M.

Rzeźbiarz amerykański Willard Wide, wykonał na „wielki karnawał ludowy” w Darmouth „pomnik lodowy” sławnej lyżwiarki Sonji Henie.

Nowe nazwy ulic Poznania

uchwalono na wczorajszym posiedzeniu rady miejskiej

W mieście Poznaniu powstały w rozbudowanych dzielnicach ulice, które dotychczas oznaczone były tylko numerami. Niektóre z nich, już miały nazwy, jednak nie były one zatwierdzone przez radę miejską.

Na wczorajszym posiedzeniu, rada miejska przyjęła cały szereg nazw dla nowych ulic na: Jeżycach, św. Łazarza, Nowych Podolanach, Winiarach, w Naramowicach, Komandorji, Ratajach, Starołęce, Dębca, Gołęczynie i Główniej. Dokonano też przemianowań. Nowy Rynek, jak już o tem donosiliśmy, przemianowano na „Plac Kolegiacki”, ulicę Jezuicką na ul. Świętosławską, dawną historyczną nazwę dla tej ulicy.

Na Jeżycach, jedną z ulic nazwano ulicą Norwida, dalej jest ul. Ks. Barzyńskiego — dawniejszego proboszcza parafji jeżyckiej, Hoża, Wilkońskich i Józefa Kościelskiego. Do grupy ulic: Miła, Piękna, Radosna, Szczęsna i Wiosenna przybywają ulice: Modra i Jesienna.

Szosa okrężna od ul. Bukowskiej do toru kolejowego będzie mieć nazwę: Aleja Polska, obok alei o nazwach narodów słowiańskich jak: Czechosłowacka, Jugosłowiańska i Bułgarska. Ulicę Warowną przemianowano na Zbrojną. Na św. Łazarzu obok nowej ulicy Skrajnej w grupie ulic o nazwach miast wielkopolskich leżących przy szosie Grodzkiej zatwierdzono nowe nazwy ulic: Śmigielska, Osiecicka, Leszczyńska, Obrzyńska, Wschowska, Czempieńska i Rakoniewicka.

Aleję Hetmańską przedłużono od ulicy Marszałka Focha aż do toru kolejowego. Przedłużenie ulicy Gustawa Potworowskiego od toru kolejowego nazwano ul. Klauddji Potockiej. Linję ulicy Góreckiej przedłużono do Alei Hetmańskiej. Dalej na św. Łazarzu dotychczasowy numer ulicy 124 otrzymał nazwę ul. Dwatory, a nr. 129 otrzymał nazwę Kącik. W grupie nazw od zwycięstw oręża polskiego w 1831 r. powstały ulice Wolska, Wawerska, Grochowska, Olszyna, Listopadowa, ulica Raszyńska, Podchorążych, Belwederska i Gen. Sowińskiego. Ponadto jako nowe powstały tam ulice o nazwach: ul. Kluszyńska, Olszańska, Heweliusza, Zdziechowska (miejsce bitwy w powstaniu wielkopolskiem Zdziechowa pod Gnieznem), dalej ul. Płowiecka, Orężna, Obronna, Kircholmska i Berestecka. W nowym osiedlu urzędniczym na terenach skarbu państwa proponowano nazwy, wywodzące się od starych urzędów polskich, a mianowicie: Marszałkowska, Kasztelańska, Kanclerska, Senatorska, Podkomorska, Trybunalska i Miecznikowska, a pobliskie nazwy uzupełniają tę grupę, gdyż są tam ulice: Grodzka, Koronna, Podstolińska, Cześnikowska, Asesorska, Referendarska, Ziemska, Pisarska, Regimentarska, Poselska i Sędziowska.

Na Nowych Podolanach zniesiono ulicę Ojcowską, stanowiącą przedłużenie ulicy Nałęczowskiej i nazwano ją całkowicie ul. Nałęczowską. Według nowego planu projektowana w swoim czasie ulica Truskawiecka okazała się niepotrzebna.

Na Winiarach obok Szydłowskiej, Chelmińskiej i Dobrzyńskiej powstały ulice o nazwach ziem polskich, a mianowicie Wyszogrodzka i Michałowska. Jedną z ulic otrzymała nazwę Ugory. Projektuje się tam jeszcze szereg ulic o nazwach narodów. Narazie, jako nowe powstały ulice: Turecka, Francuska, Napoleońska i Al. Słowiańska.

Ulice w północnej części Winiar otrzymały następujące nazwy: Trójpole, Ksawerego Zakrzewskiego (zasłużonego w Wielkopolsce organizatora So-

koła), Mikołaja Dobrzyckiego, Dobrogojskich, Krzysztofa Żegockiego, O. Kaspra Druźbickiego, Mrongowjusza, (lingwisty), Fabjana Sarneckiego (artyście malarza), Marcina Dunina i Teofila Wolickiego (arcybiskupów gnieźnieńsko-poznańskich), Franciszka Tuczynskiego i Kanteckiego (księży), Tomasza Tretera (pisarza z dawnych czasów), Bartłomieja Wąsowskiego, Ignacego Warmińskiego (księdza i historyka), Leona Przyłuskiego (arcybiskupa) i Aleksęgo Prusinowskiego (zasłużonego kaptana).

W Naramowicach, w dalszym ciągu za dworcem w stronę Warty, zatwierdzono nazwę Alei Sarmackiej, przywrócono starą nazwę topograficzną „Jasna Rola”, obok dworu naramowickiego powstała ulica Dworska, wreszcie — ulica Rubież.

Na Komandorji ulicę bez nazwy w kierunku Chartowa nazwano ulicą Chartowską.

Na Ratajach do grupy ulic: Orla, Jastrzębia i innych przybyła ulica Pawia.

W Starołęce zatwierdzono nazwy ulic: Żeglarskiej, Masztowej i Kotwicznej, oraz ulice: Równa i Gładka.

Na Dębca, jako uzupełnienie grupy ulic: Sosnowa, Brzozowa, Gruszkowa, Czereśniowa, Śliwkowa i Świerkowa, przybyły ulice: Jesionowa, Cisowa, Olchowa, Grabowa i Grzybowa, a przedłużenia do ulicy Południowej otrzymały nazwy: Modrzewiowa i Gruszkowa. Ulicę Południową na odcinku pomiędzy torami kolejowym Poznań — Rawicz aż do mostu w kierunku południowym przemianowano na ulicę św. Trójcy.

W Gołęczynie obok ulic o nazwach górskich: Bieszczady, Karpacka, Beskidzka i Tatrzańska, doszły jako nowe ulice: Wierchowa, Halna i Łomnicka.

Z życia uczestników powstania wielkopolskiego

Powyżej reproduujemy fotografię z aktu wręczenia dyplomu członka honorowego b. prezesowi druhowi Langnerowi przez prezesa druha Jana Kocha na walnym zebraniu Towarzystwa Uczestników Powstania Wlkp. 1918/19 r. im. Ignacego Paderewskiego, które odbyło się w ubiegłą środę na sali Księgarni św. Wojciecha w Poznaniu.

Tajemnicze zaginięcie

Na doniesienie p. Anny Grajek z Poznania (ul. Pocztowa 31 a) weszła policja poszukiwania za szwagrem jej, 27-letnim Edwardem Pękałą z Siedlec, w powiecie średzkim. Pękała był z wizytą u p. Grajek i w dniu 12 bm. wyjechał rowerem do domu, dokąd jednak nie przybył. Wszelkie poszukiwania były bezskuteczne. Jest on blondynem o niebieskich oczach, wzrostu 1,75 m, na lewym policzku widoczna blizna. Ubrany był w ciemno-granatowy płaszcz, siwą czapkę i czarne, sznurowane buty. (kl.)

Kinoteatr „SŁOŃCE” Kinoteatr

DZIŚ w poniedziałek 25 lutego **DZIŚ**

nieodwołalnie poraz ostatni

najpiękniejsza i najwspanialsza komedia

BAL W SAVOYU

ng 5:62 W rolach głównych:

GITTA ALPAR — słynna śpiewaczka
HANS JARAY — ulubieniec kobiet

Bal palestry poznańskiej

Sędziowie, prokuratorzy, adwokaci, notariusze i aplikanci bawili się w ubiegłą sobotę w pięknie udekorowanych salach „Bazaru”

W ubiegłą sobotę, w salach Bazaru, odbył się reprezentacyjny bal poznańskiej palestry, zorganizowany przez Zrzeszenie Sędziów i Prokuratorów oraz Związek Adwokatów i Związek Notariuszów.

Nad całością balu czuwał komitet organizacyjny w składzie pp. prezes sądu okręgowego Kornicki, prok. Baszkowski i adw. Machciński, p. sędzia Grabowski i p. notariusz Nowosielski.

Do komitetu honorowego weszli członkowie przedstawiciele adwokatury i sądownictwa z prezesem sądu apelacyjnego p. C. Szyszko na czele.

Salę Bazaru były udekorowane przez artystkę p. Zablocką. Na ścianach zawieszono barwne obrazy tańczących par, oraz kolorowe lampjony. Balkon zawieszono dywanami. Strop zdobiła pomysłowa dekoracja w tonie zielonym, zbiegająca się do wiszącego pośrodku żyrandola.

Na bal przybyli prawie wszyscy pp. sędziowie z rodzinami, adwokaci, notariusze oraz cały szereg oficerów. Nie brak też było przedstawicieli szerszego społeczeństwa, jak i młodych aplikantów. Na balu obecni byli m. in.: prezes sądu apelacyjnego p. sędzia Cezary Szyszko, naczelnik sądu grodzkiego p. sędzia Warchałowski, dziekan Rady Adwokackiej p. adw. Kolszewski, kierownik D. O. K. p. pik. Świtalski, p. starosta krajowy Begale, prezes prokuratorji generalnej p. Murański, były dyr. Banku Polskiego p. adw. Mieczkowski, wiceprezes Naczelnej Rady Adwokackiej dr. St. Celichowski, dr. Laguna i cały szereg innych osób.

Do tańca przygrywały dwa zespoły 58 p. p. Bawiono się doskonale. Mazurą poprowadził p. sędzia Ryłski.

Bal poznańskiej palestry należał niewątpliwie do jednej z najbardziej wytwornych zabaw bieżącego karnawału. (k)

Mały wydatek! Dużo przyjemności! Cel szlachetny! To wszystko przemawia zatem, aby pójść na **Wieczorek Towarzyski Chóru Kościeln. św. Michała w środę, 27. bm. o godz. 8 wiecz.** w lokalach restauracji „Parku Wilsona”, z którego czysty zysk przeznaczamy na zakup niezbędnych nut. Miłych nam Sympatyków zapraszamy uprzejmie Zarząd.

zg 43/44

Przypominamy, że

Doroczny Bal Maskowy

Koła Śpiewu „St. Moniuszki” odbędzie się w sobotę, 2 marca w salach Ogrodu Zoologicznego. Początek o godz. 20. Wstęp 2,— zł. Premjowanie masek. Strój wieczorowy lub maski. 2 orkiestry. Uprzejmie zaprasza Zarząd.

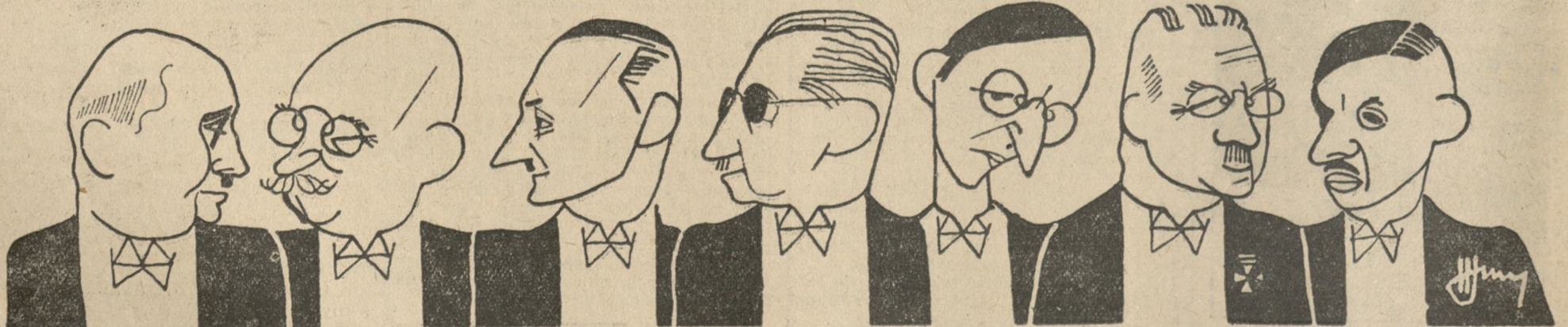
zg 41/42

Restauracja w Hotelu Polonia, Grunwaldzka 18, poleca bezpłatnie salę i pokoje klubowe na wszelkie uroczystości. Kuchnia wyborowa. Ceny niskie. Wieczorem dancing.

dg 1163

WŁOCHY I POLSKIE MORZE. W ostatni poniedziałek karnawałowy, dnia 4 marca rb. od godz. 20 do 4 rano, odbędzie się w salach „Adrii” towarzyski wieczór tańeczny (tradycyjny Podkioziołek) polskowłoskiego tow. „Dante Alighieri” w połączeniu z Wielkopolskim Jachtklubem. — Wstęp tylko 0,99 od osoby. Na wieczór ten Zarządy obydwóch organizacji, tak zaszczytnie i mile znanych w Poznaniu zapraszają uprzejmie wszystkich miłośników słonecznej Italji i naszego Polskiego Morza, zapewniając Im wesołą, beztrudną i przemiłą zabawę w przeddzień czekającej Ich skruchy postnej.

dg 1166

Dr. Mieczkowski b. prezes Banku Polskiego

Dr. Pajzderski dyr. Muz. Wielkp.

Dr. Kornicki prezes Sądu Okręg.

Prezes Cezary Szyszko adwokat Gniatczyński mecenas boksu

Dr. St. Celichowski znany prawnik

Inż. Koźniewski dyr. elektrowni

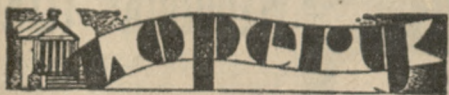

Przekazy do wszystkich miast Z. S. R. R. na „**TORGSIŃ**”

przyjmują: Bank Gospodarstwa Krajowego, Powszechny Bank Kredytowy S. A., Towarzystwo „Hias” w Warszawie, Powszechny Bank Związkowy, Bank Handlowy, Bank Związku Spółek Zarobkowych, P. K. O. oraz Oddział Banku Drezdeńskiego w Gdańsku i firmy Biuro Posyłek oraz Bracia Pakulscy.

Listy wartościowe — wszystkie urzędy pocztowe.
Od grudnia znaczna zniżka cen na towary Torgsinu importowe i eksportowe
Informacji udzielają wszystkie wymienione instytucje oraz Przedstawicielstwo Handlowe Z. S. R. R. w Polsce, ul. Koszykowa Nr. 4, tel. 9-58-33.

Tk 191

AGOSTINO CASAVECCHI
jako ksiądz w Rigoletcie

O ile w początkowym okresie sezonu dyrekcja koncentrowała swoje wysiłki głównie w kierunku repertuaru, osiągając w krótkim czasie okazałą liczbę premier, to teraz zmieniła taktykę i ożywia zainteresowanie widowni innym sposobem: przez ozdabianie przedstawień starego repertuaru nowymi śpiewakami, nie zaniedbując zresztą i tamtej dziedziny. „Nieszpory sycylijskie”, jak się dowiadujemy, od dłuższego już czasu odprawiają się za kulisami Teatru Wielkiego i należy się spodziewać, że rychło ujrzą światło kinkietów. Ale wróćmy do naszego gościa.

Z pośród nazwisk, jakie ostatnio przesunęły się przez naszą scenę, Agostino Casavecchi zafrapował publiczność swoim włoskim pochodzeniem, które przyjęte zostało jako zapowiedź zaszczytnie znanej włoskiej marki. Czy spełniły się przewidywania tych, którzy tak myśleli? Nie przesadzając opinii, jaką wyrobili sobie o sylwetce śpiewaczki Casavecchiego słuchacze „Rigoletta”, stwierdzić musimy, że nie jest to gwiazda pierwszej wielkości. Głos o brzmieniu twardym, przytem niewielki i w górze często forsowany, nie mógł słuchaczy oszołomić, mimo niewątpliwej muzykalności, jaką rozporządza ten śpiewak. Także w jego kreacji scenicznej nie było znamion szczególnie ciekawych. W rezultacie można powiedzieć, że nowy gość nie przekracza miary przeciętnie dobrego tenora, warto go wszakże posłuchać z uwagi na niejedną zaletę dobrej szkoły włoskiej. Może zapowiedziany występ w „Cyganerji” wykaże ich jeszcze więcej.

Dr. Z. S.

Jak zgłosić wynalazki na tegoroczne Targi Poznańskie?

W związku z organizowaniem działu wynalazków na tegorocznych Targach Poznańskich, które się odbędą od 28 kwietnia do 5 maja, powołany został przez Radę Interesentów Targów specjalny komitet organizacyjny tego działu, złożony z fachowców i rzeczoznawców w tej dziedzinie. Komitet przyjmuje zgłoszenia do udziału w działale wynalazków Targów oraz udziela szczegółowych informacji zainteresowanym. Siedzibą komitetu jest Warszawa, biuro zaś jego mieści się w De-

legaturze Targów Poznańskich w Warszawie, Grójecka 45, m. 25, tel 872-89 (godziny telefoniczne: od 16 do 17 i od 19 do 21).

Herbatka towarzyska

Stow. Pań Miłosierdzia św. Wincentego à Paulo parafji św. Marcina urządza w dniu 28-go lutego na rzecz ubogich „herbatkę towarzyską” w IKS-ie (pl. Wolności) od godz. 17. Tow. nasze posiada swoją piękną tradycję, że wszystkie jego imprezy dają uczestnikom pełne zadowolenie. Dlatego i tym razem nie wątpimy, że czwartkowy podwieczorek cieszyć się będzie dużą frekwencją.

„Tu się jada jak u matki!”

Taki jest tytuł trzeciego wieczoru, zorganizowanego przez kabaret autorów „X” w sali „IKS”. Udział w nim biorą oczywiście znów Magdalena i Artur Marja (możeby tak wreszcie z tem skończyć!). Magdalena odczyta kilka nowych krótkich szkiców i fraszek — Artur Marja nową „kronikę miasta Poznania”, nowe satyrki i nowe pamflety. „X” nr. 3 odbędzie się w środę, o godzinie 9.45, tym razem m punktualnie! Naprawdę!

Za trzy słowa — sława i majątek

W tych dniach zmarł w San Francisco 89-letni Tomasz Gray, — osobistość znana w całej Północnej Ameryce. Gray mimo to nie zajmie miejsca w panteonie wielkich odkrywców i wynalazców. Wynalazł bardzo niewiele, — zaledwie trzy krótkie słowa: „Stop!”, „Lock”, oraz „Listen”.

Ale słowa te widnieją dziś na skrzyżowaniach wszystkich dróg w Stanach Zjednoczonych. Słowa króciutkie, wymowne, które zapobiegły tysiącom katastrof. To też Gray na wynalazku swym zrobił duży majątek, a nazwisko jego stało się sławnym w całych Stanach Zjedn.

Krótki dialog.

Sławny chirurg angielski, dr. John Abernethy, znany był nie tylko z nieomylnych operacji, ale także z lakonicznego wyrażania się. Pewnego razu zgłosiła się do chirurga jakaś pani ze spuchniętą ręką. Między chirurgiem a pacjentką odbył się następujący dialog:

— Sparzona?
— Zgnieciona.
— Kompresy!
Nazajutrz pacjentka zgłosiła się ponownie.
— Lepiej?
— Gorzej.
— Kompresy
Po dalszych dwóch dniach chora zgłosiła się znów do chirurga.
— Lepiej?
— Dobrze. Honorarjum?
— „Gratis. Jest pani najmądrzejszą kobietą, jaką znam.

RADJO

Transmisja koncertu Jana Kiepury

Jan Kiepura, którego nie tak dawno mieli radjostuchacze możność słyszeć w koncercie połączonym z Krakowa, wystąpi jeszcze raz przed wyjazdem z Europy, uświetniając swym koncertem otwarcie Instytutu Niemiecko - Polskiego w Berlinie. Rozgłośnie Polskiego Radja transmitować będą ten występ dziś w poniedziałek o godzinie 21.15. Poza tem Polskie Radio transmituje cały przebieg uroczystości otwarcia Instytutu Niemiecko - Polskiego, poczynając od godz. 20.15.

Dubbing artystyczny i wielkie arcydzieło.

Jesteśmy świadkami epokowego zdarzenia w sztuce filmowej, zdarzenia, które za jednym zamachem spowodowało, że film znów stał się wielkim międzynarodowym łącznikiem wszystkich ludzi, setek milionów widzów, rozdzielonych sztucznie przez wprowadzenie filmu mówionego w obcych językach.

Tem epokowym zdarzeniem jest „dubbing”, a raczej skonstruowanie precyzyjnej aparatury, pozwalającej na nagranie każdego filmu w dowolnym języku. Bo przecież tak, jak arcydzieła światowej literatury, tak i filmy wymagają słuchania ich w języku ojczystym. Jeżeli mają przemawiać do wszystkich serc i umysłów, muszą być dostępne. Muszą wywierać to silne i bezpośrednie wrażenie.

Na aparaturze dubbingowej „British-

Acoustic” nagrywane są zagranicą filmy w różnych językach. Każdy kraj nagrywa dla siebie. Oczywiście ze względu na szalone koszty, transponuje się tylko filmy wielkie. Ostatnio zagranicą ukazał się demonstrowany w kilku językach film angielski „Siostra Marta jest szpiegiem”. Wrażenie, jakie film ten wywiera na widzach, słuchających go w odczysnym i zrozumiałym języku, jest nadzwyczajne. Na tej samej aparaturze nagrany jest w Warszawie powyższy film w języku polskim i nie wątpimy, że i nasza publiczność odniesie z niego tak samo głębokie, silne, bezpośrednie i nie dające się zatrzeć wrażenie.

Wielka premiera filmu „Siostra Marta jest szpiegiem” odbędzie się już jutro we wtorek, 26 lutego w kinoteatrze „Słońce”.
ng 5561

KOMUNIKATY TEATRALNE

Teatr Wielki

We wtorek uroczą operetka Lehara „Paganini”. Piękne to widowisko daje Teatr Wielki swoim bywalcom po bardzo niskich cenach — popularnych (50 gr. do 2 z).

Casavecchi w „Cyganerji”

Cyganerja. Jedna z najpiękniejszych oper świata. Pieśń miłości i poświęcenia. Któż z tych, którzy „Cyganerje” Pucciniego widzieli i słyszeli, zapomni świetlaną postać Mimi. A w środę bywalcy Teatru Wielkiego usłyszą i zobaczą jeszcze więcej niż podczas zwykłych przedstawień „Cyganerji”. Usłyszą Agostino Casavecchi, a obok niego znanego nam dobrze Zenona Dolnickiego. Przy pulpicie kapelmistrzowskim stanie dyr. dr. Latoszewski.

Teatr Polski

Dziś i jutro ostatnia nowość, doskonała komedia „Mecz małżeński”. W piątek premiera komedji Moliera „Lekarz mimo woli”. Miłośników dobrego teatru czeka ucztą nieładą.

Z Teatru Nowego

Dzisiaj w poniedziałek świetna farsa francuska „Wszystko za miliard”, zapelniająca do ostatniego miejsca widownie publicznością, która wtóruje grze aktorów huraganem śmiechu.

Za ogłoszenia i reklamy odpowiada administracja w osobie Antoniego Leśniewicza w Poznaniu.

Komunikaty stowarzyszeń, zrzeszeń i organizacji społecznych, gospodarczych, zawodowych itp. o imprezach o charakterze dochodowym, reklamowym i rozrywkowym zamieszczamy na łamach pisma naszego w rubryce „Kronika towarzyska” tylko za opłatą, zgóry uiszczoną, w wysokości 30 groszy za wiersz druku.

Prosimy o nadawanie wszelkich komunikatów w ekspedycji naszej przy św. Marcynie 70 do godz. 10-tej rano i o równoczesne uiszczenie opłaty. Komunikatów, nadesłanych pocztą lub innym sposobem, bez dostatecznego adresu, nie będziemy mogli załatwić.

Administracja „Kurjera Poznańskiego”.

CHRONI I UPIĘKSZA CERĘ - PUDER ABARID

ng 6430

Dnia 24 lutego 1935 r., zasnęła w Bogu, po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzona Sakramentami św., s. p.

Tekla Banaszkiwiczówna

em. nauczycielka w Zaniemyślu.

Eksportacja z domu żałoby do kościoła parafjalnego w środę, dnia 27. bm. o godz. 10, poczem odprowadzenie zwłok na miejscowy cmentarz o czem donosi

w smutku pogrążona

rodzina.

Zaniemyśl, Ostrów, Jarocin.

zg 10 596

Osobnych zawiadomień nie wysyła się.

W niedzielę, dnia 24 lutego 1935 r., rozstała się z tym światem, em. nauczycielka, s. p.

Tekla Banaszkiwiczówna

b. członek Zarządu Banku Ludowego w Zaniemyślu.

Cześć Jej pamięci! Pogrzeb odbędzie się z domu żałoby w środę, dnia 27 lutego br. o godz. 10.

zg 10 595

ZARZĄD I RADA NADZORCZA Banku Ludowego w Zaniemyślu.

